

Marjan van den Berg

Droom maar Sanne



GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

‘Er is wat met je.’

Marleen zegt het terwijl ze samen op een terras een broodje eten, allebei met grote zonnebrillen op en een glas wijn erbij.

‘Ik voel me altijd zo heerlijk vrij als ik op een terras zit,’ had Sanne net verzucht. ‘Beetje mensen kijken, beetje lummelen, beetje nadenken over hoe nu verder...’ Maar Marleen had daar een randje in ontdekt. Zo’n ontevreden randje dat eigenlijk aangeeft dat de weg waarop Sanne nu zit haar niet helemaal tevreden stelt.

‘Er is niks met me!’ Sanne zegt het meteen. Bijna zonder erbij na te denken. En dan: ‘Wat zou er met me moeten zijn? Ik heb een leuke man, twee gezonde kleinkinderen, een schat van een zoon en een fantastisch mens als schoondochter. Ik heb een huis, leuk werk in een eigen zaak, goede en bijzondere vrienden en de zon schijnt! O ja, ik ben nog gezond ook. Dus wat zou er nou met mij moeten zijn?’

Marleen knikt.

‘Je bent te benijden. Maar dat besef je dus. Dat siert je. En kom er nu maar mee voor de dag. Wat is er met je?’

Ze kijkt naar Sanne vanachter haar donkere grote zonnebrilglazen.

‘Ik zou weleens weg willen. Een tijdje. Gewoon weg. Een soort bedevaart. Maar dan niet lopend. Ik ben niet zo’n enorm sportmodel. Ik zoek eerder een geestelijke uitdaging dan een lichamelijke. Dat ik helemaal op eigen benen sta. Snap je dat?’ Sanne kijkt nu opzij en ze ziet hoe haar vriendin langzaam knikt.

‘Dat wilde je ook toen je naar Londen vertrok. Maar toen pikte je Stef op. In het hotel. Toch?’ Sanne schiet in de lach.

‘Nou, eerlijk gezegd al meteen in de vertrekhal.’

‘Ging je daar ook heen om jezelf te ontdekken?’

‘Ik denk dat het ongeveer eenzelfde soort verlangen was. Bewijzen dat ik dat kon. Dat het prima is om dingen alleen te ondernemen en dat je daar ook van kan genieten. En dat je tijd en ruimte hebt om na te denken over jezelf en je plek in de wereld. Nou ja, dat klinkt allemaal wel erg verheven. Maar het is wel ongeveer wat ik bedoel. Snap je dat?’

‘Ja, natuurlijk snap ik dat,’ zegt Marleen. ‘Maar ik heb mezelf allang ontdekt. Ik ben al zo lang alleen. Ik wil nu weleens een leuke

Stef oppikken uit een vertrekhal. Of uit welke hal dan ook!’

‘We moeten eigenlijk actief voor jou op zoek,’ bedenkt Sanne. ‘Als in een omgekeerde *Boer zoekt Vrouw*. ‘Marleen zoekt Man’. Zo-iets.’

‘Wat een ontzettend geniaal idee,’ zucht Marleen. Ze rolt met haar ogen en steekt haar tong uit.

‘Ja, als je zulke rare koppen trekt, vind je nooit een man,’ zegt Sanne.

‘Dan neem ik nog maar een wijntje. Ik ben toch met de fiets.’ Marleen wenkt het meisje dat bedient, kijkt Sanne snel vragend aan en steekt dan haar glas en één vinger op. Het meisje knikt en lacht.

‘Ik heb een idee,’ zegt Sanne. ‘We maken een Facebookpagina voor je aan, we vragen iedereen om die zoveel mogelijk te delen en dan krijgen alle leuke single mannen drie weken de tijd om een prachtige brief te schrijven. Of iets romantisch in elkaar te knutselen.’

‘Ja, geniaal,’ spot Marleen. ‘Gaat iedereen er natuurlijk vreselijke commentaren bij zetten. In de trant van: Hoe wanhopig ben je! Of erger. Veel erger.’ Ze zucht.

‘Welnee. En bovendien, die kun je meteen

verwijderen. Dat zal ik wel doen. En ze hoeven niet te reageren. Ze moeten schrijven! Op het postbusnummer van De Roos en de Koekoek. Veiliger kan niet. Heb je er totaal geen last van! En dan gaan we speeddaten.’ Sanne kijkt met een tevreden grijns om zich heen. Wat een idee!

‘En dat ga ik allemaal voor jou regelen,’ zegt ze tegen Marleen.

‘Ja, jij wilt natuurlijk op de eerste rij bij dat speeddaten.’

‘Inderdaad. En ik vraag Daan en Abel om filmpjes te maken van die mannen. Dan kun je er later nog eens rustig over nadenken.’

‘Ja, dat is een goed idee. Want ik raak natuurlijk totaal in de war van al die mannen,’ spot Marleen.

‘Ik heb foto’s nodig van je. En we moeten een leuke omschrijving maken. Wat een geniaal plan.’ Sanne steekt nog een hap van haar broodje zalm in haar mond en knikt tevreden. ‘Ik heb in geen tijden zo’n briljante ingeving gehad. En stop nu eens met zuchten!’

‘Wat voor pagina?’ Schaapje kijkt Sanne achterdochtig aan als ze vertelt van haar plannen voor een Facebookpagina om Marleen aan een leuke man te helpen.

‘Ik heb ook meteen gezegd dat ze niet goed snik zijn,’ zegt Stef. Hij heeft een week vrij genomen van zijn schrijfwerk en is naar De Roos en de Koekoek gekomen om een kop koffie te drinken. Daan en Abel hebben zich nog niet in het project kunnen mengen; er zijn behoorlijk wat klanten in de winkel.

‘Waarschijnlijk mag het niet eens. Facebook is geen datingsite.’

‘We proberen het gewoon. Zolang ze de pagina niet verwijderen is het toch prima? We hebben maar een korte tijd nodig. Delen, doorgeven en afwachten. En dan gaan we gewoon een spannend avontuur tegemoet!’ Sanne grijnst erbij. Waarom maakt iedereen van die serieuze bezwaren? Het is toch alleen maar leuk?

Maar Schaapje schudt haar oude wijze hoofd en zegt: ‘Ik ga weer naar mijn pipowagen. Ik heb over vijf minuten een mevrouw voor een consult. En jij moet heel goed nadenken voor je

Marleen in zo'n mal avontuur stort!' Ze dreigt met haar vinger als waarschuwing.

'Tuurlijk lieve Schaap. Maar wat kan er nou misgaan?'

'Wat niet?' Met die woorden neemt Schaapje afscheid en loopt weg. Sanne kijkt haar na en Stef zegt: 'Neem je van Schaap wel iets aan? Ik hoop het toch, hè? Want naar mij luister je voor geen meter.'

Zodra de klanten weg zijn en de jongens erbij komen zitten, kan hij het helemaal vergeten, want die zijn razendenthousiast.

'Abel, jij moet alvast een leuk filmpje van haar maken. Zetten we dat op Facebook. Een filmpje zegt veel meer dan een foto. En we hebben echt een steengoede tekst nodig. De meet-and-greet doen we hier, hè? O wat enig!!!' Daan huppelt van de ene bil op de andere, zijn ogen stralen.

'Och hemel,' mompelt Stef.

'En daarna mag Marleen een week met die mannen logeren. Dan gaan wij er elke dag heen om te interviewen en te kijken of er iets moois groeit,' bedenkt Abel. 'Ik voel me helemaal Yvon Jaspers. Jammer dat wij niet zo'n leuke labradoedel hebben.'

'Wij hebben een labrador. Hazel is toch ook

een schatje?’ verdedigt Sanne.

‘We geven Hazel wel een permanentje,’ lacht Daan. Stef staat op en pakt zijn koffiebeker.

‘Ik zet m’n beker op het aanrecht. En ik ga in mijn tuinhuis zitten. Luisteren naar de stilte. Dat zal me goeddoen. Jullie zijn allemaal niet wijs.’

‘Nee, dat zegt een man die op papier de ene seriemoordenaar na de andere zijn vreselijke daden laat verrichten,’ lacht Abel.

‘Abel heeft gelijk,’ knikt Sanne. Stef wrijft over zijn onderarmen.

‘Ik krijg kippenvel van jullie. Jullie zijn angstaanjagend griezelig gestoord. Echt waar. Doei!’

‘Dag lieverd,’ roept Sanne hem na.

Een week later is er een Facebookpagina. Je ziet er Marleen op allerlei filmpjes; Marleen op de fiets, Marleen aan tafel, Marleen op het strand. Ze vertelt over zichzelf en ze vertelt wat ze zoekt. Aan het eind zegt ze: ‘Waarom zit je nu nog te kijken? Schrijf naar het postbusnummer hieronder. Wie weet zien we elkaar gauw.’

Bij elke reactie op Facebook krijgt Sanne een melding op haar telefoon en er komen inderdaad een paar akelige opmerkingen. Maar die verwijdert ze meteen. De meeste commen-

taren zijn hartstikke leuk. In de sfeer van: ‘Goed idee! Ik heb je oproep gedeeld en ik duim voor je!’

En er zijn zeker vier mannen die vertellen dat ze het een leuke oproep vinden en dat ze zullen schrijven.

‘Nu maar hopen dat ze een pen kunnen vinden,’ zegt Marleen aan de telefoon. Een paar dagen later heeft de pagina al zeshonderd likes en dan komt er een melding van Facebook. De pagina is in strijd met de bepalingen en is met onmiddellijke ingang verwijderd.

‘Wat zei ik je?’ zegt Stef triomfantelijk.

‘Misschien heeft-ie er lang genoeg op gestaan om mensen zover te krijgen dat ze gaan schrijven?’ vraagt Sanne zich hardop af. Stef lacht.

‘Ik help het je hopen!’

‘We zien wel. Maandag gaat Abel de postbus legen.’

Maar zover is het nog niet. Zus Cathy belt.

‘Schatje, het is nu zo heerlijk in de caravan! Komen Stef en jij dit weekend langs? We hebben een barbecue, Will en ik. En een logeerbed! Jullie zijn nog nooit bij ons geweest! Toe? *Please?*’

‘Oké,’ zegt Sanne. ‘Eén nachtje dan.’

‘Een weekend. Een heel weekend. Bij je zus-ter.’ Stef verzucht het vanuit zijn tenen, terwijl hij de snelweg op rijdt. Vanuit de achterbak maakt Hazel een kreungeluidje.

‘Zie je wel? Zelfs de hond vindt het een ramp,’ lacht Stef.

‘Zij mist Pilou nu al,’ zegt Sanne.

‘Ja, wie had dat ooit kunnen denken,’ mompelt Stef. Want Hazel is inmiddels onafscheide-lijk van het kleine katje dat ze vonden in het huis in Montailou. Ze slapen samen in een mand en heel soms pikt Pilou zelfs een hapje mee uit de voerbak van Hazel. Dat is razend-knap, want zo heel lang doet de labrador door-gaans niet over haar maaltijd. Maar voor Pilou stapt Hazel gewoon een stukje opzij om het ka-tje de gelegenheid te geven mee te eten.

‘Pilou zal Hazel ook enorm missen,’ ver-zucht Sanne, die nu op slag ook spijt krijgt van haar toezegging om naar de caravan te gaan van Cathy en Willem.

‘Maar Daan en Abel zullen goed voor haar zorgen,’ troost Stef.

‘Het zal trouwens wel raar zijn om die cara-van weer te zien!’